

473
м
мрачно и недоволено. Царят изтръсна, сякаш в този взор четеше неумо-
лим укор.

~~Виза оторъ ги със земата си.~~ Виж наоколо си... ~~Сини~~ Пепе-
лица и димящи развалини, голи и боси бежанци, окървавени реки, глад
и мор, запустели селища... Стига! Злото натежа във везните на тво-
та отплата... Стига!...

с
Калоян дълго стоя ~~заведен~~ пред иконата. Като пламък рушеше
укорът на светеца душата му...

След това внезапно дигна глава и дръзко впи поглед в ясните
очи на Чудотвореца.

Ако ти не желаеш вече да ми помогнеш, аз и сам мога да си
помогна!...

И потегли за жестока бран...

Глава XXXIV

Бледата светлина на есенния здрач падаше от тесния сводест
прозорец и с мъка диреше мрачните ъгли на грамадната зала, в която
спяха сенките на тишината и скръбта. Царствена и безмълвна като кар-
менно изваяние, Солунската кралица бе затворила покоите си за су-
етата на света и със сгърчени от болка устни и изгорени от плач очи,
стоеше по цели часове замислена и неподвижна отпусната в креслото си
от абанос и седеф. Твърде малко радост бе видяла през живота си дъ-
щерята на крал Бела. Още на крехка възраст Маргарита се бе простила
с родна Венгрия, за да сподели с нелюбим съпруг тежестите и опас-
ностите на византийската императорска корона. След това съпругът,
комуто бе родила деца, биде ослепен от родния си брат. И тя трябваше
да прекара десет тъжни, безкрайни години в уникения и виреи сълзи. А после бе дош-
ла новата измяна на ~~Мурзуерин~~ Съпругът и Исак Ангел загина за-
~~живи~~ едно със сина им Алексей.
Но сега, когато слаб лъч от щастие бе огрял за миг скръбната й ду-